

Sygn. akt XIV C 95/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Okowicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Perlicjan

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2022 r. w Pile

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko B. (...) z siedzibą w R.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 183.132 (sto osiemdziesiąt trzy tysiące sto trzydzieści dwa) zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2013 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki M. P. (1) rentę w kwocie 1.931,38 (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści jeden złoty i 38/100) zł z tytułu zwiększonych potrzeb i pogorszenia się widoków na przyszłość poczynając od dnia 1 lutego 2014 r., płatną do 10 dnia każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami, a od 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 15.770 (piętnaście tysięcy siedemset siedemdziesiąt) zł tytułem odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 11.080 (jedenaście tysięcy osiemdziesiąt) zł od dnia 18 lipca 2013 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty,

b. od kwoty 1.000 (jeden tysiąc) zł od dnia 10 września 2013 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty,

c. od kwoty 3.690 (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt) zł od dnia 25 marca 2014 r.,

a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

IV. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz powódki M. P. (1) kwotę 2.878,96 (dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych i 96/100) zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2014 r., a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty;

V. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

VI. zasądza od pozwanego B. (...) z siedzibą w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu:

a. kwotę 11.248 (jedenaście tysięcy dwieście czterdzieści osiem) zł tytułem zwrotu kosztów sądowych;

b. kwotę 706,80 (siedemset sześć złotych i 80/100) zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie;

VII. nie obciąża powódki kosztami sądowymi;

VIII. kosztami zastępstwa procesowego obciąża strony w zakresie przez nie poniesionymi.

Przemysław Okowicki

Sygn. akt 95/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2022 r.

Pozwem z dnia 23 stycznia 2014 r. (data wpływu do Sądu) powódka M. P. (1) wytoczyła przeciwko (...) Company SE z siedzibą w R. powództwo o zapłatę, domagając się zasądzenia na swoją rzecz:

- kwoty 439.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- kwoty 2.200 zł renty miesięcznej z tytułu zwiększonych potrzeb począwszy od dnia 1 lutego 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

- kwoty 20.000 zł skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb wraz z ustawowymi odsetkami

od kwoty 11 080 zł od dnia 18.07.2013r. do dnia zapłaty

od kwoty 2920 zł od dnia 10.09.2013r. do dnia zapłaty

od kwoty 6 000 zł od dnia następującego po 30 dniu od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty

- kwoty 1.181,38 zł miesięcznie tytułem renty w związku z całkowitą niezdolnością do pracy i pogorszeniem się widoków na przyszłość poczynając od dnia 01.02.2014 r.

- kwoty 2.878,96 zł tytułem odszkodowania na pokrycie kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia następującego po 30- od dnia doręczenia pozwu pozwanej do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w łącznej wysokości 14400 zł i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu powódka podała, iż w dniu 12 października 2012 roku doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego doznała ona poważnych obrażeń ciała w postaci pęknięcia śledziony, perforacji jelita cienkiego, stłuczenia płuc, odmy opłucnowej po stronie lewej, złamania miednicy typu Malgaigne po stronie lewej obejmujące talerz lewej kości biodrowej i gałąź górną kości łonowej oraz gałąź kości kulszowej prawej, złamanie kości łonowej i kości kulszowej prawej, niedokrwistość i urazu wielomiejscowego.

Powódka podniosła także, iż w dalszym ciągu odczuwa znaczne dolegliwości bólowe w związku z doznanymi obrażeniami i korzysta z pomocy lekarzy specjalistów w szczególności z dziedziny ortopedii, neurologii czy ginekologii.

W dalszej części uzasadnienia powódka podniosła, iż na skutek wypadku do którego doszło nie z jej winy z osoby pełnosprawnej, aktywnej, radosnej stała się osobą okaleczoną, wymagającą pomocy osób trzecich w codziennych czynnościach takich chociażby jak: sprzątanie, robienie zakupów, czy opieka nad dziećmi. Nadto z uwagi na stres jakiego doznała wskutek wypadku oraz szpecące blizny, które pozostał na jej ciele w związku z doznanymi obrażeniami i przeprowadzonymi zabiegami w znacznym stopniu ucierpiała pod względem psychicznym. W chwili obecnej

powódka czuje się nieatrakcyjna. Zakłada takie ubrania, aby maskowały blizny na ciele. Ponadto nie akceptuje swojego ciała i ma na tym tle kompleksy.

W tym stanie rzeczy powódka swoje roszczenie uznała za uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew (k-289) (...) Company SE z siedzibą w R. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powódki do zaistniałej szkody w stopniu wynoszącym nie mniej niż 60% z powodu nie zapięcia pasów przez pozwaną, co w jego ocenie było okolicznością bezsporną w kontekście oświadczenia powódki złożonym w piśmie z dnia 22.10.2012 r.

Roszczenie powódki jest niezasadne, jak wywodzi dalej pozwany, gdyż wypłacił on już pozwanej zadośćuczynienie w wysokości odpowiadającej rozmiarowi doznanej przez nią krzywdy, a obejmującej zarówno cierpienia tak fizyczne jak i psychiczne. Pozwany podał, iż wypłacił powódce zadośćuczynienie w łącznej kwocie 125 368,65 zł, która to kwota wypłacona została w dwóch transzach w kwocie 15.000.00 zł na podstawie decyzji z dnia 21.12.2012 r. oraz w kwocie 110.368,65 zł na podstawie decyzji z dnia 17.07.2013r. , które w jego ocenie jest adekwatne do doznanej przez powódkę krzywdy. Zdaniem pozwanego funkcja kompensacyjna zadośćuczynienia jest w niniejszej sprawie spełniona, bowiem jakkolwiek wysokość zadośćuczynienia winno przedstawiać ekonomicznie uzasadnioną wartość, to jednak nie może prowadzić do wzbogacenia powódki, a jedynie powinno służyć złagodzeniu doznanej przez nią krzywdy.

Pozwany podniósł nadto, iż niezasadnie powódka domaga się zapłaty renty z tytułu zwiększonych potrzeb albowiem nie udowodniła, iż w chwili obecnej wymaga pomocy osób trzecich ani nie wykazała wysokości kosztów związanych z leczeniem.

Uzasadniając swoje stanowisko co do żądania powódki o zapłatę renty skapitalizowanej, odszkodowania i renty w związku z całkowitą niezdolnością do pracy i widoków na przyszłość pozwany podniósł, że powódka nie wykazała jakie dochody uzyskiwała przed wypadkiem, jakie miała kwalifikacje zawodowe oraz jakim wykształceniem się legitymowała, trudno ustalić, czy przed wypadkiem powódka pracowała, a bazowanie na wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę nie jest miarodajne.

Marginalnie już tylko pozwany podniósł, że na rzecz powódki została zasądzona nawiązka w kwocie 3.000,00 zł, kwota ta powinna zostać uwzględniona przy orzekaniu o świadczeniach odszkodowawczych ewentualnie należnych powódce.

Mając na uwadze powyższe pozwany uznał swoje stanowisko za zasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Bezspornym w sprawie jest, że w dniu 12 października 2012 r. w P. Z. K. (1) kierujący samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) doprowadził do zderzenia czołowego z samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez M. P. (1). Na skutek przedmiotowego wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci wielomiejscowych urazów, odmy opłucnej lewostronnej, pęknięcia śledziony, perforacji jelit, złamania wielomiejscowego miednicy, które to obrażenia spowodowały u wymienionej chorobę realnie zagrażającą życiu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile Wydział II Karny wydany w dniu 14 maja 2013 r. Z. K. (1) został uznany za winnego popełnienia czynu z art.177 § 1 i oraz art. 177 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. Na podstawie art. 46 § 2 k.k Sąd orzekł od oskarżonego Z. K. (1) nawiązkę w kwocie 3.000 zł na rzecz pokrzywdzonej M. P. (1).

(bezsporne, nadto dowód: wyrok w sprawie II K 255/13 – k.124-125 akt III K 255/13)

W chwili wypadku pojazd sprawcy zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwane towarzystwo ubezpieczeń na podstawie polisy nr (...) (bezsporne).

W trakcie wypadku M. P. (1) miała zapięte pasy bezpieczeństwa.

Dowód: opinia biegłych z dziedziny techniki samochodowej
i rekonstrukcji zdarzeń drogowych inż. R. R. i z dziedziny medycyny dr med. sądowej M. S. (1) – k.409-426

Z miejsca zdarzenia zespół ratownictwa medycznego przetransportował powódkę do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w P.. Od 12.10-13.10.2012 r. przebywała w Oddziale (...) w P., gdzie rozpoznano pęknięcie śledziony, perforację jelita cienkiego, stłuczenie płuc, złamanie miednicy, złamanie kości łonowej i kulszowej prawej, uraz wielomiejscowy, niedokrwistość. Była z tego powodu leczona operacyjnie – usunięto śledzioną i wyrostek robaczkowy, odbarczono odmě opłucnową lewostronną. Od 13.10 do 22.10.2012 r. hospitalizowana na Oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii Szpitala w P. z rozpoznaniem pooperacyjnej niewydolności oddechowej, urazu wielomiejscowego, stłuczenia płuc, odmy opłucnowej po stronie lewej, stanu po splenectomii i laparotomii. W okresie od 23 października do 4 listopada 2012 r. przebywała w Klinice (...) w S., tam zespolono jej złamanie miednicy. Po operacji była pionizowana i po jakiś 2 tygodniach wróciła do domu, gdzie miała rehabilitację domową, uczyła się chodzić przy pomocy kul pachowych. Podczas hospitalizacji była zacewnikowana, po rozcewnikowaniu pojawiło się nietrzymanie moczu. Od 22 stycznia do 15 lutego 2013 r. hospitalizowana była w Oddziale (...) Szpitala w T.. Po wyjściu ze szpitala chodziła przy pomocy kuli łokciowej przez około rok.

Odniesione w przedmiotowym wypadku obrażenia wielomiejscowe wymagały wykonywania badań diagnostycznych, podjęcia leczenia operacyjnego i zachowawczego oraz rehabilitacji. Zastosowana terapia poprawiła stan zdrowia powódki, ale pozostały trwale następstwa doznanych urazów w postaci przetrwałego zespołu bólowego, korzeniowego kręgosłupa lędźwiowego oraz przetrwałego zespołu bólowego miednicy.

U powódki na skutek przebytego wypadku doszło do rozwinięcia się zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z objawami korzeniowymi oraz korzeniowych zaburzeń czucia w obrębie lewej kończyny dolnej i zaburzeń czucia w obrębie blizny okolicy pośladka lewego na skutek przebytego złamania wyrostków poprzecznych trzonów kręgów L2,L3,L4. Trwały uszczerbek na zdrowiu z punkty 94c – urazowe zespoły korzonkowe wynosi 15%. Powódka nie powróci do pełnej sprawności tak, jak przed wypadkiem.

Z powodu złamania miednicy z przerwaniem obręczy biodrowej na podstawie pkt 96 trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 20%, 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu wg pkt 91 (izolowane uszkodzenia wyrostków poprzecznych. Łącznie 23% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W związku z doznanymi w przedmiotowym wypadku urazami powódka odczuwała i odczuwa dolegliwości bólowe i cierpienia od chwili wypadku do dnia dzisiejszego i będzie je odczuwała również w przyszłości. Od dnia zdarzenia przez ok.4 miesiące powódka odczuwała znaczne dolegliwości bólowe i cierpienia, które były następstwem doznanych złamań i przeżyć psychicznych. Później wraz z postępem procesu gojenia i upływem czasu dolegliwości powódki się zmniejszyły. Obecnie mają one umiarkowane natężenie i stanowią uciążliwość w życiu codziennym.

Trwały uszczerbek na zdrowiu z powodu utraty śledziony (poz.71a) oraz 10% uszczerbku na zdrowiu z powodu przebytego rozległego urazu klatki piersiowej z lewostronną odmě opłucnową spowodowaną m.in. złamaniem co najmniej jednego żebra (poz.58 a). Uszkodzenie jelita cienkiego, szybko zdiagnozowane i prawidłowo zaopatrzone chirurgicznie, bez konieczności jego resekcji uznano za wyleczone. Z powodu pęknięcia śledziony i jelita cienkiego dolegliwości bólowe były znaczne. Powódka nie doznała żadnych obrażeń na narządach płciowych, jednak uraz miednicy, w tym spojenia łonowego, może być poważną przeszkodą w donoszeniu ciąży, jak też przeprowadzeniu porodu samoistnego. Przebyty wypadek, jak też przebyta diagnostyka, terapia i rehabilitacja spowodowały duże cierpienie, dolegliwości, które na trwale będą prowadzić do znacznych utrudnień związanych z reprodukcją. Nie istnieje szansa na powrót do pełnej sprawności rozrodczej, jak przed wypadkiem.

Powódka będzie wymagała w dalszym ciągu leczenia farmakologicznego i fizykoterapeutycznego zaostrzeń zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego

i miednicy, a także będzie wymagała zabiegów rehabilitacyjnych w systemie stacjonarnym raz w roku w ramach turnusów rehabilitacyjnych i ambulatoryjnym świadczonych zarówno w ramach usług NFZ jak i prywatnie.

W okresie od 4 listopada 2012 r. do 22 stycznia 2013 r. M. P. (1) potrzebowała pomocy osób trzecich do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, utrzymania higieny osobistej, sporządzania posiłków i robienia zakupów, prowadzenia gospodarstwa domowego i realizowania wizyty i zaleceń lekarskich w wymiarze średnio 8 godzin dziennie. Po powrocie z Oddziału (...) Szpitala w T. tj. po 15.02.2013 r. zapotrzebowanie powódki na pomoc osób trzecich w życiu codziennym zmniejszyło się do średnio 5 godzin dziennie przez kolejne 8 tygodni. Kolejne 12 tygodni pomoc osób trzecich dla powódki obejmowała prowadzenie gospodarstwa domowego, robienie zakupów, pomoc przy skomplikowanych czynnościach higienicznych, realizowanie wizyt i zaleceń lekarskich – średnio wynosiła 4 godziny dziennie. Po tym okresie przez kolejne 4 miesiące pomoc osób trzecich była powódce potrzebna do wykonywania ciężkich prac domowych, robienia kompleksowych zakupów, realizowania wizyt i zaleceń lekarskich. Później po tym okresie

i obecnie powódka była i jest osobą samodzielną i zdolną do samoobsługi.

W bezpośredniej reakcji na wypadek wystąpił u powódki zespół stresu pourazowego, a obecnie z powodu trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci blizn oraz trwałego kalectwa – zaburzenia depresyjne nawracające reaktywnie na podłożu traumy wypadku komunikacyjnego. Jej stan wymagał od wypadku i nadal wymaga leczenia psychologicznego i psychiatrycznego. Trwały uszczerbek na zdrowiu z punktu 10a – utrwalone nerwice będące następstwem urazów i wypadków w których nie doszło do trwałych uszkodzeń – wynosi 10%. Rokowania, co do uzyskania przez powódkę stanu zdrowia psychicznego sprzed wypadku są niekorzystne i negatywne.

Dowód: opinia biegłego neurologa dr n.med. M. P. (2) – k.675-676v, opinia biegłego ortopedy i traumatologa narządu ruchu lek. med B. M. i opinia uzupełniająca – k. 707-712, k.750, opinia biegłego sądowego z dziedziny położnictwa, ginekologii i ginekologii onkologicznej prof. dr hab. med. M. S. (2) i opinie uzupełniające – k.731-732, k.766-766v, 784-785, opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej dr n. med. Z. K. (2) – k.848-855, opinia psychiatryczno-psychologiczna – k.923-933, opinia uzupełniająca psychiatryczno-psychologiczna – k.968-969

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powódce łącznie 125.368,65 zł tytułem zadośćuczynienia w dwóch transzach : 15.000 zł na podstawie decyzji z dnia 21.12.2012 r. i 110.368,65 zł na podstawie decyzji z dnia 17.07.2013 r. Na podstawie decyzji z dnia 9 września 2013 r. przyznano powódce zwrot kosztów leczenia w wysokości 1.231,24 zł, a także zwrot kosztów dojazdów do placówek medycznych w kwocie 160,37 zł. Decyzją z dnia 23 stycznia 2013 r. pozwany przyznał jeszcze kwotę 3.036,56 zł tytułem odszkodowania, w tym 2.715,61 zł za zwrot kosztów leczenia oraz 320,95 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Powódka w dniu wypadku miała 30 lat. W chwili wypadku nie pracowała, opiekowała się 2-letnią córką, ustalili razem z partnerem, że do czasu, aż ich córka skończy 3 lata powódka będzie się nią zajmowała. Przed zajściem w ciążę odbywała 3-miesięczny staż pracy w urzędzie skarbowym, a także pracowała na stacji paliw (...) jako sprzedawca. Nie przekroczyła 5 lat pracy. Przed wypadkiem była zdrowa, zajmowała się 4 dziećmi – dwoje biologicznych swoich i dwoje przybranych partnera. Zawoziła i odbierała dzieci ze szkoły, zajmowała się domem. Aktualnie posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, które jest wydane do 31 stycznia 2026 r.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k.1011-1012

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie wskazanych wyżej dokumentów prywatnych i urzędowych, opinii biegłych, zeznań świadków, T. S. partnera powódki i U. K., koleżanki powódki, która brała udział w wypadku, a nadto zeznań złożonych przez powódkę

W myśl art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Na tej podstawie Sąd przyjął bez dowodów fakty podnoszone przez powódkę, które zostały potwierdzone przez pozwanego, gdyż ich przyznanie nie wywoływało żadnych wątpliwości. Stosownie do art.

230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty prywatne, które wskazał jako podstawę swoich ustaleń. Dokumenty te w większości zostały dołączone do akt w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałami przez pełnomocników stron – radców prawnych. Te poświadczenia korzystały z domniemania prawnego zgodności treści z prawdą (art. 129 § 3 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c.), które w żadnym wypadku nie zostało obalone. Część dokumentów została złożona w kopiach, których wierność oryginałom nie budziła wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana, dlatego Sąd uznał, że stanowią one wiarygodne potwierdzenie istnienia oryginałów. Dokumenty, na podstawie których dokonano ustaleń, nie budziły wątpliwości co do swej autentyczności. Także zgodność ich treści z prawdą nie wywoływała zastrzeżeń i nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Zatem nie było podstaw do odmówienia im w tym zakresie zaufania.

Część dokumentów została dołączona do akt w kopiach, których wierność oryginałom nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana, dlatego Sąd uznał, że stanowią wiarygodne potwierdzenie istnienia oryginałów.

W ocenie Sądu wiarygodne były także dokumenty urzędowe. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy, w przepisanej formie i stanowiły dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.).

Zeznania świadków T. S. partnera powódki i U. K. uznać w ocenie Sądu należało za wiarygodne. Sąd ocenił je jako oszczędne, wyważone, a także konkretne, spójne i logiczne. Nie zawierały stwierdzeń sprzecznych z zasadami doświadczenia. Analiza ich treści pozwalała też na wniosek, że były szczere i pozbawione tendencyjności. Świadkowie nie starali się samorzutnie podawać korzystnych dla powódki faktów lub ocen. Sposób składania przez nich zeznań także nie nasuwał wątpliwości, co do ich szczerości.

Z oczywistych przyczyn, znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy mogły mieć jedynie zeznania powódki i dlatego Sąd dowód z przesłuchania stron ograniczył tylko do jej zeznań. Strony są osobami najbardziej zainteresowanymi wynikiem sprawy, skutkiem czego dowód z ich zeznań, jako źródło poznania prawdy, jest najbardziej niepewny. Dlatego też ich zeznania muszą być dokładnie weryfikowane, przede wszystkim przez konfrontację z innymi dowodami oraz zasadami wiedzy i doświadczenia. Po takiej ich krytycznej ocenie, zeznania powódki Sąd uznał za wiarygodne w przeważającej części. Były one przekonujące oraz znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym oraz w zasadach doświadczenia życiowego.

Dla rozstrzygnięcia sprawy szczególnie istotne znaczenie miały wydane opinie przez biegłych wielu specjalności. Istotność opinii polegała na tym, iż pozwoliły one na uczynienie ustaleń w zakresie stanu zdrowia powódki. Biegli dokonali analizy wpływu wypadku i ujemnych przeżyć, doznanych przez powódkę, na jej stan zdrowia fizycznego i psychicznego z uwzględnieniem zmian ujawnionych w toku niniejszego postępowania. Opinie zostały zdaniem Sądu sporządzone w sposób fachowy i kompetentny przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą specjalną. Wnioski opinii oraz przebieg rozumowania biegłych zostały przez nich należycie uzasadnione. Wyjaśnienia biegłych w zakresie zarzutów wyrażone w opiniach uzupełniających Sąd uznał za przekonujące i rozwiewające wszelkie wątpliwości co do złożonych pierwotnie opinii. Zatem Sąd uznał, że opinie te stanowią kompletną odpowiedź na sporne kwestie, nie zawierają luk i błędów logicznych, a tok rozumowania biegłych został w nich jasno przedstawiony, w związku z powyższym na ich podstawie Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Sąd zważył co następuje.

Przedmiotowe powództwo zasługuje co do zasady na uwzględnienie w całości, jednakże co do kwestii wysokości zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 12 października 2012 r. była między stronami w toku procesu bezsporna i w związku z tym nie stanowiła przedmiotu szczegółowych ustaleń i rozważań. Jednakże, pozwany

kwestionował natomiast wysokość należnego powódce zadośćuczynienia oraz odszkodowania, czego wyrazem było stanowisko pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew, sprowadzające się do zakwestionowania zasadności roszczeń.

Przepis art. 445§1.k.c. w nawiązaniu do art. 444.k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, jego wysokość nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Dlatego też ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo (vide: Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 lutego 2006r. I ACa 1131/05, publ. LEX nr 19452).

Przy ustalaniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia należy uwzględniać wszelkie okoliczności sprawy mogące mieć wpływ na wielkość doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Wszystkie pozostałe czynniki mają znaczenie wówczas, gdy wpływają na odczuwane cierpienia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 września 2012r. III APA 16/12, publ. LEX nr 1223401).

Swoboda sądu przy ustalaniu sumy zadośćuczynienia – większa niż przy odszkodowaniu sensu stricto – musi mimo wszystko opierać się na sprawdzalnych, obiektywnych kryteriach, do których zalicza się w judykaturze rodzaj, intensywność, czas trwania cierpień, rokowania co do stanu poszkodowanego na przyszłość, trwałość następstw urazu skutkujących cierpieniami, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej oraz inne czynniki podobnej natury, wiek, płeć, dotychczasowe perspektywy życiowe, poczucie bezradności, zmiany w stosunkach rodzinnych i towarzyskich (vide: uchwała pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r. III CZP 37/ 73 OSNCP 1974/9/145, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2006r. IV CSK 80/05 OSNC 2006/10/177, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007r. V CSK 245/07, LEX 369691).

Dodatkowo, w judykaturze i doktrynie podkreśla się, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, które ze swej istoty ma jednorazowo rekompensować całą krzywdę (a więc również skutki przyszłe), ustalone trwałe skutki zdarzenia powinny być szczególnie wnikliwie uwzględniane tak, by te „przyszłe” elementy krzywdy zostały „z góry” zrekompensowane w przyznanym już zadośćuczynieniu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29 maja 2007r. I ACa 270/07).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie sąd określił je na poziomie, który pozwoli powódce „zatrzeć, lub co najmniej złagodzić odczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną” nie tylko wobec odczuwanych dotychczas cierpień fizycznych (w tym bólowych) i psychicznych, lecz wywoła „z góry” analogiczny efekt, w odniesieniu do ustalonych w sprawie skutków w sferze aktywności życiowej, mających dotyczyć powódki w przyszłości. W ocenie Sądu żądania powódki zasługiwały na uwzględnienie w części. Zdaniem sądu adekwatną sumą zadośćuczynienia należną powódce za doznaną krzywdę jest kwota 183.132 zł. Nie bez znaczenia jest także fakt, że powódka jest osobą młodą, do wypadku była osobą aktywną, wysportowaną. Sąd wziął pod uwagę, że powódka otrzymała już od pozwanego kwotę 125.368,65 zł, razem z zasądzonym w przedmiotowej sprawie zadośćuczynieniem, a także nawiązkę zasądzoną w sprawie karnej w wysokości 3.000 zł powódka łącznie otrzyma 312.500,65 zł. (125.368,65 + 3000 + 183.132 = 312.500,65).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej cytowanych przepisów, zasądzono na rzecz powódki kwotę 183.132 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2013 r. a od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie do dnia zapłaty.

Wykraczające powyżej kwoty 312.500,00 zł żądanie zadośćuczynienia podlegało oddaleniu jako przekraczające doznaną przez powódkę krzywdę. Zadośćuczynienie w przyznanej przez Sąd wysokości odpowiada rozmiarowi i intensywności negatywnych doznań jakich doświadczyła powódka w wyniku zaistniałego zdarzenia. Nadmienić

należy, że przyznana przez Sąd kwota uwzględnia skutki urazu w jej obecnym życiu i nie prowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia.

W myśl art. 455 kc jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W świetle art. 455 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie, jako roszczenie pieniężne - w przypadku braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia - staje się wymagalne z chwilą wezwania do zapłaty. Decyzją z dnia 17 lipca 2013 r. pozwany odmówił powódce dalszych wypłat. Biorąc zatem powyższe pod uwagę uznać – zdaniem sądu – należy, że roszczenie w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia dochodzone w niniejszym procesie stało się wymagalne w dniu następnym po dacie wydania przez pozwanego decyzji, czyli od dnia 18 lipca 2013 r.

Poszkodowanemu na podstawie art. 444 § 2 k.c. przysługuje także roszczenie o rentę, jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zwiększyły się jego potrzeby. Zwiększenie potrzeb poszkodowanego polega na konieczności pokrycia kosztów utrzymania, powstałych wyłącznie w następstwie zdarzenia szkodzącego. Będą nimi wszelkie koszty związane z zapewnieniem poszkodowanemu stałej lub doraźnej opieki, koszty zmiany warunków bytowych (środki lokomocji, mieszkanie; por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1976 r., I CR 487/76, LEX nr 7854).

W podanym zakresie ustalono, że rzeczywiście na skutek doznanych przez powódkę urazów, nastąpiło zwiększenie jej potrzeb, ponieważ nie była ona zdolna do całkowicie samodzielnej egzystencji i korzystała wówczas z pomocy rodziny i znajomych, ale oczywisty jest fakt, że ich wsparcie miało charakter doraźny, powódka zaś potrzebowała systematycznej pomocy ze strony osób trzecich. Wskazana okoliczność wiąże się oczywiście z dodatkowym obciążeniem finansowym, ponieważ osoba świadcząca usługi w zakresie opieki musi otrzymywać wynagrodzenie.

Zgodnie z treścią art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Wchodzić tu będą w grę przede wszystkim koszty związane z leczeniem, rehabilitacją, jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanymsz uszczerbkiem (np. przejazdów, wyżywienia). Zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 14 maja 1997r., II UKN 113/97 (OSP 1998, Nr 6, poz. 121) kompensacja przewidziana w art. 444 §1kc obejmuje wszelkie uzasadnione i wyniki z następstw czynu niedozwolonego koszty.

Dochodzone w niniejszym procesie przez powódkę roszczenie w zakresie żądania zasądzenia odszkodowania odpowiadającego kosztom opieki osób trzecich przy czynnościach życia codziennego. Wszelkie obowiązki domowe, takie jak robienie zakupów, sprząatanie, gotowanie, opieka nad dziećmi spoczywała na partnerze powódki oraz innych osobach z bliskiej rodziny.

Z uwagi na stan zdrowia powódka potrzebowała ciągłego leczenia, ponosiła systematyczne koszty dojazdów do placówek medycznych, rehabilitacyjnych, aptek oraz prywatnych wizyt lekarskich.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiem, aby ich żądanie było konieczne i celowe (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981r. sygn. akt I CR 455/80, OSNC 1981, nr 10, poz. 193; z dnia 14 maja 1997r. sygn. akt II UKN 113/97, OSNP 1998, nr 5, poz. 163). Osoba domagająca się pokrycia tych kosztów powinna więc wykazać, że celowe jest stosowanie sposobów leczenia, zabiegów i środków niewchodzących w zakres leczenia uspołecznionego. Orzecznictwo wskazuje więc, że należy się zwrot wydatków celowych, jednak ocena tej celowości w praktyce rodzi wiele problemów ze względu na konieczność indywidualnego podejścia do tych roszczeń i tym samym brak możliwości zastosowania jednolitych kryteriów takiej oceny.

Przystępując do uzasadnienia wysokości przyznanej powodowi renty wskazać należy, że Sąd kierował się art. 322 k.p.c. Tut. Sąd zgadza się z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 listopada 2009 r. (II CSK 249/09, LEX nr 737261) w myśl którego w przypadku obliczania renty z tytułu zwiększonych potrzeb sąd nie jest zobowiązany do drobiazgowej dokładności; w tym zakresie powinien się kierować wskazaniem z art. 322 k.p.c.

W świetle powyższego, Sąd przyjął, że osoba, która podjęłaby się obowiązków związanych z opieką nad powodem powinna otrzymywać minimalne wynagrodzenie za pracę. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego przyjąć należy, że wskazana kwota byłaby wystarczająca, dla osoby która zajmowałaby się robieniem zakupów, przygotowywaniem posiłku, sprzątaniami, praniem, czy prasowaniem. Podkreślić jednocześnie należy, że taka osoba nie musiałaby przychodzić do powoda codziennie.

Rozważając zasadność roszczenia powódki w zakresie renty, zwrócić należy również uwagę na okres, od którego renta miałaby zostać przyznana. Z żądania powódki wynika, że skapitalizowana renta powinna jej zostać przyznana za okres 4 listopada 2012r. do 23 stycznia 2014 r. w łącznej kwocie 20 000 zł.

Jak wynika jednak z opinii biegłej z dziedziny neurologii M. P. (2) (k 676v) powódka wymagała w okresie od dnia 4 listopada 2012r. do dnia 22.01.2013 roku pomocy osób trzecich do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych takich jak: utrzymanie higieny osobistej, sporządzanie posiłków i robienia zakupów, prowadzenie gospodarstwa domowego i realizowania wizyt i zaleceń lekarskich w wymiarze średnio 8 godzin dziennie. Po powrocie powódki z (...) Szpitala w T. to jest od 15 lutego 2013 r. zapotrzebowane powódki na pomoc osób trzecich w życiu codziennym zmniejszyło się do średnio 5 godzin dziennie przez kolejne 8 tygodni (do 13.04.2013 r). Kolejne 12 tygodni (do 6.07.2013 r.) pomoc osób trzecich dla powódki obejmowała prowadzenie gospodarstwa domowego, robienie zakupów, pomoc przy skomplikowanych czynnościach higienicznych, realizowanie wizyt i zaleceń lekarskich średnio wynosiła 4 godziny dziennie. Po tym okresie przez kolejne 4 miesiące (do 07.11.2013 r.) pomoc osób trzecich powódce potrzebna była do wykonywania ciężkich prac domowych, robienia kompleksowych zakupów realizowania wizyt i zaleceń lekarskich. Biegła uznała też i po wskazanym przez nią okresie i w chwili obecnej powódka jest osoba samodzielną i zdolną do samoobsługi. Podkreślenia w tym miejscu podlega fakt, iż te ustalenia co do pomocy powódce przez osoby trzecie w całości oceniła biegła z dziedziny ortopedii B. M. (k-712).

Kierując się zatem powołanymi wyżej ustaleniami biegłych w ocenie Sądu należało przyjąć, iż powódka winna korzystać z pomocy osób trzecich w okresie od 4 listopada 2012 roku do 22 stycznia 2013 r. po 8 godzin dziennie (80 dni x 8 godzin = 640 godzin), od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia 11 czerwca r. o 4 godziny dziennie (117 dni x 4 godziny = 468 godzin), od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia 6 lipca 2013 r. po 4 godziny dziennie (25 dni x 4 godziny = 100 godzin) oraz od dnia 7 lipca 2013 r. do dnia 6 listopada 2013 r. po 3 godziny dziennie (123dni x 3 godziny = 369 godzin). Łącznie zatem pomoc osób trzecich niezbędna była powódce przez 1577 godzin. Ponieważ należy tylko, iż co do pomocy powódce za okres od 7 lipca do 7 listopada 2013 roku biegła nie wskazywała ilości godzin pomocy dziennej . W ocenie jednak Sądu uwzględniając zakres tej pomocy tj. konkretne czynności powódki przy których musiała ona korzystać z pomocy osób trzecich nie sposób przyjąć, aby mogły one być wykonane w czasie nie krótszym średnio dziennie niż 3 godziny.

Wyceniając jedną godzinę pomocy świadczonej na rzecz powódki przez osobę trzecią Sąd przyjął kwotę zaproponowaną przez powódkę, a określoną przez nią na 10 zł za godzinę. W ocenie Sądu kwota ta nie jest żaden sposób wygórowana mając na uwadze, iż minimalne wynagrodzenie w 2013 roku wynosiła 1600 zł (DZ.U. z 2012r. poz 1026) co przy 168 godzinnym miesiącu pracy daje stawkę godzinową na poziomie 9,52 zł Tak więc skapitalizowana renta wynosi łączni 15.770 zł. W pozostałym zakresie to żądanie należało oddalić jako niezasadne.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i § 2 zd. 1 k.c. oraz art. 455 k. c. Podkreślić należy, że odsetki ustawowe od kwoty 11.080 zł przyznano za okres od dnia 18 lipca 2013 r., gdyż z tą datą pozwana wydała decyzję odmowną w tym zakresie. Odsetki ustawowe od kwoty 1000 zł przyznano za okres od dnia 10 września 2013 r., gdyż z tą datą pozwana wydała decyzję odmowną w tym zakresie Odsetki ustawowe od kwoty 3690 zł przyznano za okres od dnia 25 marca 2014 r. tj. od dnia następnego od otrzymania przez pozwanego odpisu pozwu.

Na mocy art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Powódka wniosła o zasądzenie renty w kwocie 2200 z tytułu zwiększonych potrzeb oraz rentę w kwocie 1181,38 zł w związku z całkowitą niezdolnością do pracy i pogorszeniem widoków na przyszłość .

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę ustalenia dokonane w przedmiotowym postępowaniu należało stwierdzić, że doszło do zwiększenia potrzeb po stronie bezpośrednio poszkodowanej. Zatem należało stwierdzić, że roszczenie powódki w tej kwestii było uzasadnione w wysokości 1.931,38 zł.

Zasądając wskazaną wyżej kwotę Sąd miał na uwadze to, iż jak wynika z opinii biegłych nie ma możliwości powrotu powódki do pełnej sprawności, jak przed wypadkiem. W związku z doznanymi obrażeniami powódka wymaga i będzie wymagała stosowania leków oraz różnych metod leczenia. Wymaga oraz wymagać będzie kompleksowej, wielospecjalistycznej terapii w zakresie zabiegów fizykoterapeutycznych i rehabilitacyjnych w systemie stacjonarnym i ambulatoryjnym świadczonych zarówno w ramach usług NFZ jak i prywatnie. Jakkolwiek intensywność oraz częstotliwość podejmowanych działań nie jest potrzebna w zakresie w jakim stosowane one były bezpośrednio po wypadku i następującym po nim okresie to jednak powódka wymaga systematycznego usprawniania ambulatoryjnie i raz w roku stacjonarnej rehabilitacji wykonywanej w ramach turnusów rehabilitacyjnych .

Z opinii biegłej z dziedziny neurologii M. P. (2) (k. 676-676v) wynika nadto, iż cierpienia powódki związane były i są obecnie z przebyłym złamaniem miednicy i dolegliwościami bólowymi ze strony kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i osiągają one 4 punkty w skali (...), a w okresie zaostrzeń w ocenie powódki nawet 10 punktów. Biegła zastrzegła jednak, iż ból jest doznaniem subiektywnym, osobniczo zmiennym, niemożliwym do jednoznacznej oceny, charakterystycznym dla każdego z osobna i że nie ma obiektywnej skali pomiaru bólu. Biegła stwierdziła, iż w okresach zaostrzeń zespołu bólowego kręgosłupa powódka będzie wymagała przyjmowania leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych, leków zmniejszających napięcie mięśni przykręgosłupowych i suplementacji witamin z grupy B oraz korzystania z zabiegów fizykoterapeutycznych i kinezyoterapeutycznych, które mogą odbywać w ramach refundacji z NFZ.

Mając zatem na uwadze powyższe okolicznością sąd uznał, iż z uwagi na doznane obrażenia i ich konsekwencje powódka miesięcznie na koszty związane z rehabilitacją i koniecznością zakupu leków wydawać będzie około 750 zł miesięcznie. Z samych bowiem faktur przedłożonych do sprawy wynika, iż miesięczny koszt rehabilitacji ruchowej i masażu leczniczego wynosi około 500zł (rachunki k-276 i nast.). Ponadto powódka korzystać musi z turnusów rehabilitacyjnych i wizyt lekarskich, z których nie wszystkie refundowane są przez NFZ. Podkreślenia wymaga tutaj też fakt, iż ściśle wskazanie wysokości zakupu leków, czy też kosztów zabiegów rehabilitacyjnych z uwagi na dynamikę wzrostu cen nie jest możliwy (art.322 k.p.c.).

Poza sporem pozostaje również to, iż na skutek wypadku któremu uległa powódka została zaliczona do osób niepełnosprawnych w zakresie umiarkowanym. Wiąże się to zatem z ograniczoną możliwością podjęcia zatrudnienia. Jak wynika z orzeczenia z dnia 8 stycznia 2021 roku o stopniu niepełnosprawności - niepełnosprawność powódki istnieje od 2012 roku przy czym ustalony stopień niepełnosprawności (umiarkowany) datowany jest od 2015 roku. Z orzeczenia tego wynika dalej, iż powódka może zatrudniona być w warunkach chronionych. Nie może zatem podjąć każdego zatrudnienia.

Prawdą pozostaje, iż bezpośrednio przed wypadkiem powódka nie pracowała. Niemniej jednak zauważyć należy, iż w chwili wypadku powódka miała około 30 lat. Trudno zatem przyjąć, iż nie zamierzała podejmować jakiegokolwiek zatrudnienia tym bardziej, że niewiele wcześniej odbywała staż w Urzędzie Skarbowym w P., gdzie zamierzała podjąć zatrudnienie. Podnieść w ocenie Sądu należy też, że powódka musiała liczyć się z faktem, iż pozostając bierną zawodowo w przyszłości nie nabyłaby świadczeń emerytalnych.

Na skutek wypadku i odniesionych w nim obrażeń powódka nie ze swojej winy straciła możliwość dalszego kształcenia się, podnoszenia kwalifikacji w takim zakresie, aby dostosować się do dynamicznie rozwijającego się rynku pracy. Nie można negować faktu, iż powódka może podjąć zatrudnienie, ale w ocenie Sądu uwzględniając jej obecny stan zdrowia tak fizyczny jak i psychiczny trudno uznać, aby było to zatrudnienie, które powódka mogłaby podjąć, gdyby do wypadku nie doszło.

Mając na uwadze powyższe okoliczności uznając, iż powódka utraciła możliwość rozwoju i stabilnego zgodnego z oczekiwaniami zatrudnienia uzasadnione zdaniem Sądu jest żądanie renty. Za zasadne uznać należy, iż obiektywnym wyznacznikiem wysokości renty w jakiej miałyby zostać przyznana jest wysokość minimalnego wynagrodzenia chociażby z tego tytułu, iż poniżej tej kwoty wynagrodzenia nie mogłaby otrzymywać. Ponieważ minimalne wynagrodzenie w 2013 roku wynosiło 1600 zł brutto, dlatego ustalona została jej wysokość na kwotę 1181,38 zł

Łączna zatem renta zasądzona na rzecz powódki z art. 444§1 k.c. wynosi 1931,38 zł (750+1181.38=1931,38)

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2016r. w sprawie sygn. III CZP 63/15 świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych (art. 444 §1k.c.).

W ocenie sądu wyniki postępowania dowodowego dają podstawy do uwzględnienia powództwa w zakresie żądania zasądzenia zwrotu poniesionych kosztów w związku z leczeniem w wysokości 2.878,96 zł, która to suma została poparta fakturami i rachunkami wymienionymi na str 8 pozwu.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił żądania powódki jako nieuzasadnione i nie znajdujące uzasadnienia w ustaleniach poczynionych w toku postępowania dowodowego.

W świetle powyższego, Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym, drugim , trzecim, czwartym, piątym, szóstym, siódmym i ósmym wyroku.

Stosownie do treści art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Z uwagi na to, że każda ze stron mniej więcej w równej części wygrała jak i przegrała proces, Sąd w punkcie 8 wyroku zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2019 r., poz. 785) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Dokonując wzajemnego obrachunku między stronami Sąd w punkcie 6 wyroku nakazał ściągnąć od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: kwotę 11.248 zł oraz kwotę 706,80 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Przemysław Okowicki